

Nr. 5. 1972

TJEN FOLKET

★ diskusjonsblad for MLG ★

INNHold

Leder	s. 2
Fra veggavisdebatten	s. 5
Skal et nytt kommunistisk parti stille til Stortingsvalg i –73?	s. 5
Kommentarer til forslagene til programmer for det nye kommunistiske partiet	s. 7
Kommentarer til prinsipp-programmet	s. 8
Kommentarer til arbeidsprogrammet	s. 10
Om familiestruktur og boformer	s. 12
Om kommunistisk barneoppdragelse	s. 15
Er det en antagonistisk motsigelse mellom det å være ml'er og det å ha ansvaret for barn	s. 17
Kina og EEC	s. 20
Punkter fra EEC-oppsummering på Østlandsleiren	s. 22
Hva mener ml'erne om økologi	s. 24
Kommunistisk fagforeningspolitikk	s. 32

FORTSETT STILEN FRA SOMMERLEIRENE!

Sommerleirene ga oss en aning om hva det betyr når folkets skaperkraft slippes løs. Vi møtte en rekke problemer, både av praktisk og politisk art. Hvordan ble disse løst? Var det en allmektig ledelse som suverent grep inn og ordnet opp? Nei, det var de vanlige leirdeltakerne som sjøl diskuterte seg fram til en løsning og satte den ut i livet. Et eksempel fra Vestlandsleiren: Den første dagen viste det seg at barnehagen var for dårlig organisert og svakt bemannet. Et møte av foreldre, barnehagetanter og andre interesserte ble raskt sammenkalt. Møtet diskuterte seg fram til hvilke prinsipper barnehagen burde drives etter, og et utvalg ble nedsatt med ansvar for at disse prinsippene ble gjennomført. Ei flott sandkasse ble anlagt på dugnad. Et annet eksempel, fra Østlandsleiren: Det oppsto motsigelser på spørsmålet om Brigg skulle selges på leiren eller ikke. Var Brigg-salget brudd på prinsippet om en alkoholfri leir? Var det dårlig gjort overfor kamerater med alkoholproblemer å selge Brigg? Et seminar ble arrangert der deltakerne diskuterte spørsmålet gjennom. De kom fram til at det å stoppe Brigg-salget var en altfor lettvinnt måte å hjelpe kamerater med alkoholproblemer på. Leiren måtte vise sitt kollektive ansvar for disse kameratene ved å ta opp alkoholproblemer til grundig, politisk diskusjon. Denne linja ble fulgt på leiren.

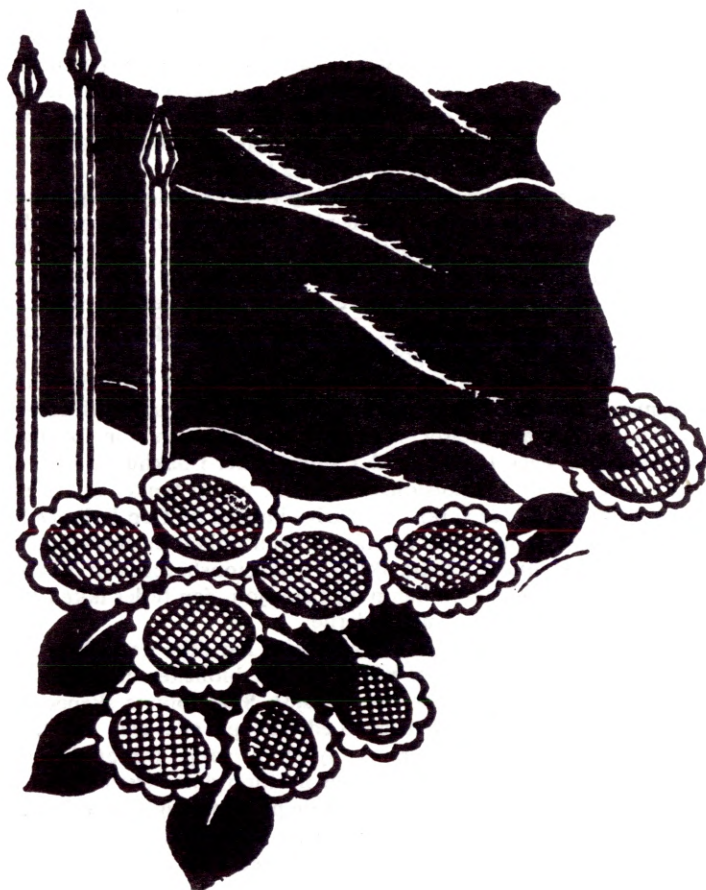
I dette nummeret at Tjen Folket bringer vi et utvalg av veggavisdebatten på sommerleirene. Dette utvalget skulle vise bedre enn noe annet at den politiske diskusjonen blomstret. Sommerleirene brakte oss et godt stykke framover både når det gjelder linjene for EEC-kampen før og etter folkeavstemninga, program for det nye kommunistiske partiet, og en rekke andre saker som vi ikke har hatt noen skikkelig utarbeidet linje på: synet på familien, behandlinga av unger, idrettspolitikken osv. osv.

Erfaringene fra sommerleirene viser det fullstendig feilaktige i alle ideer om at organisasjonen kan drives av en klikk supermenn som utformer politikken og tar alle viktige avgjørelser. Nå er det sikkert ingen som for alvor har slike ideer. Men hva slags tanker er det som spøker i bakhuen våre når vi nøler med å kaste oss ut i diskusjonsbevegelsen, når vi tenker at «vi har ikke noe viktig å bidra med», når vi ikke tør skrive innlegg til Tjen Folket? Slike tanker viser nettopp at vi ikke har forstått at hver enkelt er ansvarlig for å utvikle politikken vår, gjennom å delta aktivt i diskusjonsbevegelsen. Ei riktig politisk linje kommer fram gjennom kamp og diskusjon, den fødes ikke fiks ferdig i en eller annen sentral kaders geniale hjerne.

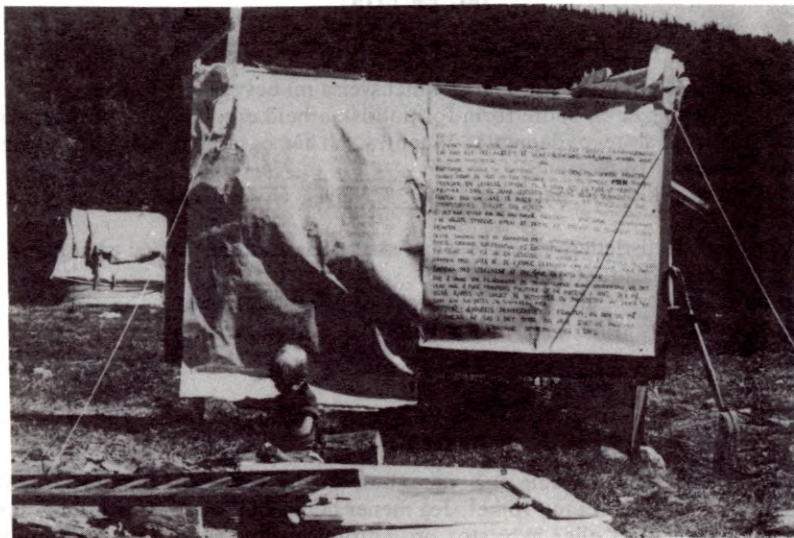
På sommerleirene ble ideer av typen «jeg har ikke noe viktig å bidra med» kraftig nedkjempa. Resultatet var at hundre blomster blomstret. Men denne blomstringa kom sjølsagt ikke av seg sjøl. Skal folkets skaperkraft utløses, forutsetter det organisert ledelse. Ledelsen på alle plan må lære seg til å «være» motsigelser, få dem fram i lyset og sørge for at de blir diskutert igjennom på demokratisk vis. Det var nettopp dette Østlandsledelsen gjorde med Brigg-problemet. I stedet for å stole på at motsigelsen ville «løse seg sjøl» arrangerte de et seminar. Uten en ledelse som virker på denne måten, kan motsigelsene gå under jorda, og vi risikerer å få fraksjonisme i stedet for demokrati.

Erfaringene fra sommerleirene må brukes til å utvikle diskusjonsbevegelsen videre. Demokratiet i MLG skal ikke være en plante med kort og hektisk blomstring ei uke om sommeren. »Uten kamp dør partiet» sier Mao. Fortsett stilen fra sommerleirene!

RED.

FRA VEGGAVISDEBATTENE:

SKAL ET NYTT KOMMUNISTISK PARTI STILLE TIL STORTINGSVALG I -73?

JEG ER MOT!

1. Opportunistledere vil fiske blant massene for å håve inn gevinsten fra EEC-kampen: derfor må vi stille for å gi et revolusjonært alternativ, sier noen. Men hindrer vi folk fra å gå til andre partier bare ved å stille sjøl? Neppe!
2. Vi får ikke en eneste representant på tinget, vi vil i 1973 få relativt få stemmer. Hvilken virkning vil det ha?
3. 20 – 25 ml'ere må offentliggjøre navna i hvert eneste fylke. Hva med sikkerheten i den nåværende fasen – med sterkt voksende støtte, men allikevel beskjedne massestøtte?
4. Påvirke avgjørelsene på tinget? Men utviklinga går i retning av at monopolkapital og statsbyråkrati rasker til seg stadig mer makt.
5. Faren for at kadre skal la seg bestikke på tinget er alltid tilstede! **Med andre ord: Valgboikott også i 1973!**

T.E.

JEG ER FOR!

1. Høsten 1973 er vi en langt mer sammensveisa ml-bevegelse enn nå.
2. Å stille til valg er en bedre form for politisk arbeid enn boikott. Kommer vi inn kan vi avsløre parlamentet innenfra. Vi får også et tribunal til å føre politikken vår til massene.
3. Vi kommer ikke inn på tinget i 1973? Neivel, en lang kamp bør begynne nå!
4. Å la opportunistlederne av alle slag fiske til seg stemmer så å si uten kamp, det er en alvorlig taktisk tabbe!
5. Vi får en utmerket anledning til å prøve organisasjonen vår.
Derfor: ML'erne stiller i alle fylker i 1973!

I.G.

BOIKOTT I 1973!

Om vi skal stille til valg må være bestemt av vår egen utvikling og en analyse av situasjonen ute i folket. Jeg mener det er helt underordna om vi får en inn på Stortinget eller hvor stor prosentoppslutning vi får. Det avgjørende må være hva vi kan gjøre ut av en valgkamp (partiprogram) og hvilke nødvendige erfaringer vi kan få av parlamentarisk arbeid. Sjøl tror jeg det er riktig å ha folk på kommuneplan som kan føre ut og følge opp rikspolitikken. Ut fra analysen av den nåværende situasjonen tror jeg derfor det er riktig å gå inn for boikott i 1973, men at arbeidet med å forberede det parlamentariske arbeidet må intensiveres fram til kommunevalget i 1975.

Per/Viggo Hansteen-gruppa

VI BØR STILLE!

Folk er rundt valget allment opptatt av politikk, TV, radio, aviser etc., dessuten er de opptatt av hva de skal stemme. Ved å stille til valg vil vi i større grad få politikken ut til folk, og folk vil i større grad få sjanse til å ta stilling til vårt program.

Ved å stille til valg vil vi få en prøve på om programmet vårt holder, dette gjør at vi kan utvikle programmet videre. Dette vil høyne både for vårt og massenes politiske nivå.

Valget vil være en prøve på vår egen styrke og oppslutning. Å vite dette er viktig for å kunne legge opp en videre taktikk. Det er også viktig å gi progressive et alternativ til SF og NKP.

Kan vi gi folk parlamentariske illusjoner ved å stille til valg? En av parolene når vi stiller til valg bør være at bare revolusjon kan føre til sosialisme.

Vi bør stille til valg i alle fylker!

4 i Hansteen-gruppa

KOMMENTARER TIL FORSLAGENE TIL PROGRAMMER FOR DET NYE KOMMUNISTISKE PARTIET.

I Tjen Folket nr. 4 og i et ekstrasnr. som kom umiddelbart etterpå, brakte vi forslag til henholdsvis arbeidsprogram og prinsipp-program for det nye kommunistiske partiet. Debatten om disse programmene startet på sommerleirene. I dette nr. av Tjen Folket trykker vi noen av de kommentarene som kom i form av veggaviser. Men vi understreker at diskusjonen om programmene *bare så vidt er begynt*. I de følgende numrene av bladet vil kommentarer til programforslagene bli en av de viktigste sakene. Vi oppfordrer alle lag og enkelt-kamerater som har lest, diskutert og fundert over forslagene til å sende inn innvendinger, utfyllinger, spørsmål etc. Husk — det er dette vi skal presentere for massene som vår politikk!

FRA VEGGAVISENE

KOMMENTARER TIL PRINSIPP–PROGRAMMET

OM PARTIPROGRAMMET OG SJØLBERGINGSLINJA

Særegent ved norsk økonomi er handelsflåten. Dvs. handelsflåtens framtid er viktig for spørsmålet om sosialistisk norsk sjølberging. Vi kan ikke mekanisk lære av Albania.

Som sosialistisk stat skal vi støtte undertrykte nasjoners kamp, bl.a. hjelpe folka til å bygge opp sin egen flåte. På lang sikt kan vi ikke regne med å kjøre en flåte som er så stor i forhold til befolkninga. Vi skal jo verken drive undertrykking av andre lands vekst – eller veldedighet overfor andre land.

Dette må vel bety:

1. Ekstra svære vansker og ekstra innsats i å bygge opp en nasjonalt sjølberga økonomi som er uavhengig av vårt »flåtemonopol». Må handelsflåten bygges ned?

2. Eller vil fjerning av rederhaiene og profittjaget være tilstrekkelig til å fjerne den nåværende undertrykkinga av u-land – slik arbeidsprogrammet (TF nr. 4, s. 5) antyder.

Kamerater, dette er spørsmål som sjøfolka stiller oss. Vi skal svare.

- Bør ikke programmet for revolusjonen pkt. 1 ta opp noen av disse særegne sidene ved norsk sjølberging mer utfyllende.
- Programmet nevner ikke mer eksplisitt i hvor stor grad og på hvilken måte handelen med andre land skal skje etter revolusjonen. Gir inntrykk av isolasjon – vi bør vel ha med saker på: for handelsavtale, mot frihandel.
- Bør ha med full støtte til sosialistiske land under pkt. 1 i programmet.

Kamerater – dette er saker massene spør om. Spørsmålet om sjølberging blir sentralt under diskusjonen om varig front mot EEC! Skjerp programmet gjennom diskusjon – kom med svar!

KRITIKK AV PAROLEPROGRAMMET FOR REVOLUSJONEN. VÅR KRITIKK ER:

Programforslaget har ein alvorleg mangel/utelating. Vi saknar ei klar formulering av dei prinsipielle retningslinjene for å danne den nye proletariske staten som sjølve paroleprogrammet bygger på. Høgreavvik?

Innledningsavsnittet skal innehalde (som pkt. 1):

Styrtinga av monopolkapitalens klassesdiktatur og opprettinga av proletariatets demokratiske diktatur organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipp.

Dette er det ideologiske og organisatoriske grunnlaget for gjennomføringa av den nye statsforma.

Programmet beskriver revolusjonens oppgaver. Derfor saknar vi:

Til pkt. 2 »Demokrati for folket»:

– trengs det ei presisering om folkets aktive deltaking på alle plan utfrå den demokratiske sentralismen.

FRA VEGGAVISENE

Til pkt. 3 »Sosialistisk økonomi»:

- Trengs det ei presisering utfrå den demokratiske sentralismens prinsipp
- Spesielt til produksjonens innhald i samsvar med folks behov: Vekk med unødvendig produksjon og byråkrati!
- Alles (ikkje berre kvinnes) rett til samfunnsnyttig arbeid
- fastslåing av det sosialistiske prinsippet: »Til enhver etter ytelse».
- kva med dei »uproduktive» under sosialismen (pensjonister, funksjonshemma o.l.)?

Til pkt. 5 »Om kulturen»:

- Kva med kulturarbeidarar?
- Kva med forskninga?

Til pkt. 7:

- Arbeidarklassa er største klassa og strategisk avgjerande for revolusjonen. Kvifor manglar programmet parolar om denne klassas arbeids-tilhøve, arbeidstid (øvre grense), sikkerhet på jobben o.l.?

1905-gruppa.

OM PARTI FRAKSJONER

KOMMUNISTISKE BEVEGELSER HAR GJENNOM HISTORIA VERT INNVIA I FRAKSJONSVIRKSOMHET. (i det av Trotsky-kategorien) JEG TROR AT SLIK VIRKSOMHET HAR FUNKSJONER PÅ MANGEL PÅ SKIKKELIGE VEDTEKTER I SELVNEDE MELLOM EN LOVLIG MENINGSDIVISJON KONTRA FRAKSJONSVIRKSOMHET. F.eks. AT TROTSKI FIKT OPERERE I SIN PARTIENDLIGE FRAKSJONSVIRKSOMHET FØR UTELUKKINGA I 1927.

SUKP(US) FRAKSJONSDIREKTIV BLEI TIL OG MED BENYTTA AV KRUSTJOV-KLIKKET I UTELUKKINGA AV MOLOTOV, TALENKOVI OG KAGANOVICI I 1957? (uten at jeg mener at vi kommer i den polen noengang!) NKP kan også nevnes.

OMTANKE I DENNE SAKA KAN EN GANG VISE SEG Å BETY MYE.

FORBERED PROGRAMMET FOR EVENTUALITETER

DET ER LAGT FRAM FORSLAG TIL PARTIUEDTEKTER. PUNKT 5 OMHANDLER ØVNEVENTE. ER DET GODT NOK? SKAP DISKUSJON!

PERSONLIG ER JEG USIKKER PÅ OM HVIKE MULIGHETER EN LOVLIG MENINGSDIVISJON HAR TIL Å FORMIDLE SIN SYN. HVIKE FORMER HAR DEN LOV TIL Å TA EN DISKUSJON OM DETTE VIL RI FORSKATT TATT AP I GRUPPA VÅR. MEN JEG ER OGSÅ TAKENEMIG FOR VEGGASINNLEGG.

GJEN. SKAP DISKUSJON

Sven, Menstad gruppa, Hoxha/Kollentall

KOMMENTARER TIL ARBEIDSPROGRAMMET

ER FORSLAGET TIL ARBEIDSPROGRAM UTOPISK?

- De ikke politisk engasjerte massene vil oppfatte KPs arbeidsprogram som et overbudsprogram, utopisk og urealistisk fordi det er ugjennomførlig under kapitalismen.
- Massene lar seg ikke lure av overbudspolitikkk.
- KP blir toppen på kransekaka av partier som lefler med massene med fagre løfter og grønne skoger.

Referat fra innlegg i
Lofthus/Simensen-gruppene

OM FAMILIEN

Familie- og bostrukturen er ytterst tynt og ufullstendig behandla i programforslaget i forhold til den betydning og interesse dette har for folk flest. Hele problemet er splitta opp under forskjellige delpunkter, og omtalt f.eks.: »Sikring av gode og rimelige boliger for unge ektepar, tilsvarende for unge som trenger hybler» og annet sted: »Gode og rimelige boliger for alle», »Boliger for eldre».

Dette skiller seg ikke på noen måte kvalitativt ut fra et hvilket som helst Høyre-program, og vitner klart og tydelig om en manglende analyse på dette punkt.

Jeg mener at tiden nå er inne til at ml-bevegelsen tar spørsmålet om familie- og bostrukturen i sin helhet opp til alvorlig diskusjon, slik at man får enhet på dette, og slik at det kan stilles skikkelige, grundig formulerte programkrav på spørsmålet. Det dreier seg ikke om å få til en ny familiestruktur under kapitalismen, det dreier seg om å stille et programkrav på like linje med andre (f.eks.: Full likestilling mellom mann og kvinne), dvs. et kampkrav som vi kan ta i bruk og arbeide for allerede i dag, men som selvsagt ikke kan gjennomføres for alle før under en sosialistisk samfunnsform!

Erik/Prillarguri-gruppa

BØNDENE ER ARBEIDERKLASSEN; VIKTIGSTE FORBUNDSFELLE!

Monopolkapitalismen er i ferd med å ruinere norsk jordbruk og gjøre landet helt avhengig av matforsyninger utenfra. Priser og forsyninger blir på denne måten lagt i hendene på imperialistene. Dette tjener verken bøndene eller arbeiderklassen. Bønder og arbeidere har felles interesser i kampen mot monopolkapitalismen og for sosialismen.

Hoxha sier: "Alliansen mellom arbeiderklassen og bøndene er den kraften som skal til for å slå borgerskapet og bygge sosialismen.... (Tesen) er fullstendig gyldig også i vårt tilfelle."

Derfor har fascistene alltid prøvd å slå splittelse mellom arbeiderne og bøndene (30-åra) bl.a. ved å forsøke å vinne innpass i skytterlagene på landsbygda (uten særlig suksess.)

Kommunistene må være på vakt mot alle ideer som kan svekke denne alliansen, også om de ikke har fascistisk form. Håkon Lie prøver f.eks. å vinne EEC-kampen ved å påstå at arbeiderklassen holder kunstig liv; bøndene ved subsidier.

Dette viser nødvendigheten av å utvikle en kommunistisk politikk for bøndene. Dette har både kortsiktig og strategisk betydning. (EEC-kampen — revulsjonen.)

- 1) Hvordan kan vi best i dag legge grunnlaget for en sosialistisk sjøfbergingspolitikk?
- 2) Skal vi ikke legge grunnlaget for en varig allianse mellom arbeiderklassen og bøndene og slå beina under alle splittelsesideer?

Astrid og Nils i

OM FAMILIESTRUKTUR OG BOFORMER.

SEMINARET OM FORHOLDET MELLOM EKTEFELLER

tok opp a) undertrykkelse av kvinner b) den ideologi som hersker innen familien og c) familien som revolusjonær basis, og utvikla seg til å bli en diskusjon om hvordan ektefeller best skal løse sine problemer *innenfor den eksisterende kjernefamiliestrukturen*. Konklusjonen (i min gruppe) gikk på at bare man blir flink nok til å utnytte den dialektiske metoden på ekteskapet, så skal alt bli bra. Det kom fram under diskusjonen at alle problemer som oppstår innen kjernefamilien kanskje lettere lar seg løse innenfor en mer kollektiv familiesituasjon, men denne løsningen ble avfeid med at det ikke er bra å gå på løsninger som skiller seg fra det folk flest har muligheter for. Jeg tror at denne konklusjonen vitner om et fullstendig galt utgangspunkt for diskusjonen.

Det riktige utgangspunktet må være: Hva er den best mulige basis for det enkelte individ til å fungere ideologisk bra og med riktig revolusjonær praksis, dvs. hvilken sosial grunnenhet er den riktige å bygge samfunnslivet på, og dette gjelder da alle, enten de er enslige, gift med eller uten barn, skilt, eldre, uføre etc. Det nytter ikke å ta for seg en av disse gruppene for seg, finne ut

hvordan de best kan fungere innenfor den allerede eksisterende, undertrykkende familiestruktur. Å sørge for ektefeller hjelper de enslige lite, for hvem den største barriere for å utføre en revolusjonær praksis kanskje nettopp er det at de er enslige. Det vi trenger er en familiestruktur som kan ta opp i seg alle, uansett status, dvs. en stor familie som grunnenhet, som kan inneholde et varierende antall medlemmer alt ettersom.

Dette er en langt bedre basis for alle til:

- å få bort undertrykkinga av kvinnen
- å føre en riktig ideologi (kollektiv livsstil)
- å gjøre riktig revolusjonær praksis.

Argumentet med at dette er å skille seg fra massene holder ikke. Nettopp kjernefamiliestrukturen gir kapitalismen en enestående grobunn for økonomisk og sosial undertrykking, og er velegnet til å opprettholde den individualistiske livsstil, og nokså mange mennesker lider direkte under dette.

Derfor: det er riktig allerede i dag å spre ideene om storfamilier, å arbeide for å opprette kollektiver, å kjempe mot kjernefamiliehegemoniet, dvs:

Kamp for forbedra vilkår for folk, spredning av sosialistiske ideer.

Erik/ Pillarguri-gruppa.

SVAR TIL ERIK.

Jeg mener at Erik i Pillarguri-gruppa stiller problemene på en fruktbar måte, men at det finnes utsagn som det kan være grunn til å polemisere mot og tendenser i konklusjonen som kan utvikle feilaktige ideer og en gal praksis.

I motsetning til Erik mener ikke jeg at det er fullstendig galt å ta utgangspunkt i å ta opp motsigelser i familien og anvende den dialektiske metoden i løsninga av disse. Dette betyr ikke at man ensidig diskuterer familiens indre motsigelser uten at en også tar opp de ytre vilkåra for hvordan motsigelsene utvikler seg. Om vi vil forstå og dels også løse familieproblemer må vi ta alvorlig både på indre motsigelser og ytre vilkår. Jeg mener Erik undervurderer de ytre vilkåra i diskusjonen. Dvs. at han går inn for å endre bostrukturen uten å ta alvorlig nok på spørsmålet om hvem som har makta. Jeg mener klart at også boformen (eksempelvis kollektiv) er av stor viktighet for løsninga av problemer og motsigelser i familien, men at vi ikke må være idealister i vår iver etter nye boformer, og glemme hvilket samfunn vi lever i. Hvem styrer husbanken? Hvem bestemmer i dag tomtepolitikken? Hvem har makt?

Jeg mener at dersom kravet om kollektive boformer blir hovedsida i løsninga av familieproblemene i Norge i dag, så er dette revisjonisme. Det tyder på en gal forståelse av a) dialektisk metode, b) undervurdering av statsmakta og dens klassekarakter og c) dårlig masselinje, fordi det bare vil hjelpe et mindretall og ikke et flertall. Familieproblemene vil bare endelig kunne løses under sosialismen.

Trygve/Pillarguri-gruppa

BO-KOLLEKTIV

På mange av familieseminarene ble spørsmålet om kollektiv i forskjellige former reist som alternativ til kjernefamilien. Enkelte mente at man i kollektiv får bedre muligheter for hjelp til å løse personlige/familieproblem. Andre følte seg direkte truet av å havne i en isolert kjernefamilie som et av kapitalismens effektive undertrykkingsapparat (mange små familier som må kjøpe hver sin bil, vaskemaskin etc., et oppsplittet og ensomt folk som er lett å flytte og omkalfatre etc.)

1. Om å løse problemer. I kollektiv oppstår som regel langt *flere* personlige konflikter som må løses, samtidig som kollektivene ikke utvikler bedre metoder for å løse slike problemer. Kollektivene virker på meg ofte som konfliktfylte, navlebeskuende grupper som sjelden får tid til annet enn å ta vare på bo-kollektivet. Da er det bedre å trekke inn kamerater mer aktivt når det oppstår vanskeligheter, f. eks. folk en arbeider politisk sammen med og har et mer målrettet, langsiktig kameratskap med enn det rene bofellesskapet.
2. Til spørsmålet om økonomi er jeg enig. Det er billigere å bo flere sammen, men vi klarer ikke å snyte, enn si knuse monopolkapitalen med slike løsninger fordi:
 - a. Bare et forsvinnende mindretall av befolkningen kunne tenke seg å bo slik, og
 - b. det mindretallet tilhører en relativt progressiv og initiativrik del av befolkningen. Jeg tror monopolkapitalen ville sette pris på om slike folk rottet seg sammen for å løse egne problemer framfor å gå ut til folket og drive politikk. Dessuten er det bra å ha dem

SKAL PROGRESSIVE MENN FØRE VÅR KAMP?
 ELLER SKAL VI GI SLIPP PÅ FORDIFULL HJELP OG I STEDET
 SATSE PÅ MER UER FARNE KVINNER, SOM I FØRSTE ONGANG
 IKKE KAN FØRE KAMPEN PÅ DEN BESTE MÅTE?

Vår gruppe på kvinneseminarer hadde en manlig deltaker
 som refererte fra en kvinnesaks-diskusjon hvor han var den
 som hadde en best greie på problemet. Dermed overtok han
 diskusjonen og ville føre kampen utdåd for kvinnene.

Vi mener dette er galt! Det svekker vår kamp hvis en mann
 skal lede den, fordi det bare er kvinner selv som best vet hvor
 "skoen trykker". Hvordan kan så en progressiv mann hjelpe oss best?

Jo, i stedet for å tale vår sak, må/kan han diskutere med oss,
 støtte oss - i det hele tatt hjelpe oss så vi kan
 kan få et bedre grunnlag til å føre vår kamp selv.

Dette kan kjøres ut som om vi ikke stoler på egne
 krefter, men det er tross alt en kjennsgjerning at det stort
 sett er innen som er mest politisk aktive, sier mest i
 diskusjoner o.s.v. - på talestoler, hvor som
 helst. Dette må vi slutt på, og de
 menn som vil hjelpe vår sak gjør
 best arbeid ved å gi oss et puff!

Jenny.

Anne-Grothe og

Mari

samlet i tilfelle razziaer.

Vi har rett og plikt til å bruke kamerater til å analysere og løse floker, bl. a. for å styrke og mobilisere det beste i oss til politisk arbeid, solide kameratskap og sunne ekte-skap. I ml-bevegelsen har vi utviklet kadervurderingene til å tjene det

formålet, og vi er begynt å bruke det vi har lært om metoder for kadervurdering i forholdet kamerater og ektefeller imellom, uten at det stjeler tid og krefter fra klassekampen. Tvert imot.

Trine/Hammerfestbrigaden.

OM KOMMUNISTISK BARNEOPPDRADELSE

OM KOMMUNISTISK BARNEOPPDRADELSE

På Østlandsleiren rettet kamerat Anna i ei veggavis et angrep mot leirens barnehage. Hun mente det var galt å »indoktrinere» ungene med vår ideologi før de fullt ut kunne skjønne hva den innebar, og før de kunne velge sjøl. Hun kritiserte også bruken av ei kinesisk barnebok med handling fra motstands-krigen mot Japan. I denne boka var det bl.a. snakk om at fiender ble drept.

Annas veggavis har dessverre gått tapt. Vi mener likevel at spørsmålet om hvordan vi kommunister skal oppdra barna våre er så viktig, at vi velger å gjengi to av svarene til Anna i Tjen Folket. Vi håper Anna unnskylder at vi ikke har kunnet yte hennes synspunkter full rettferdighet i dette nummeret. Men Tjen Folkets spalter står åpne både for henne og andre som har synspunkter på dette spørsmålet!

OM INDOKTRINERING AV BARNA

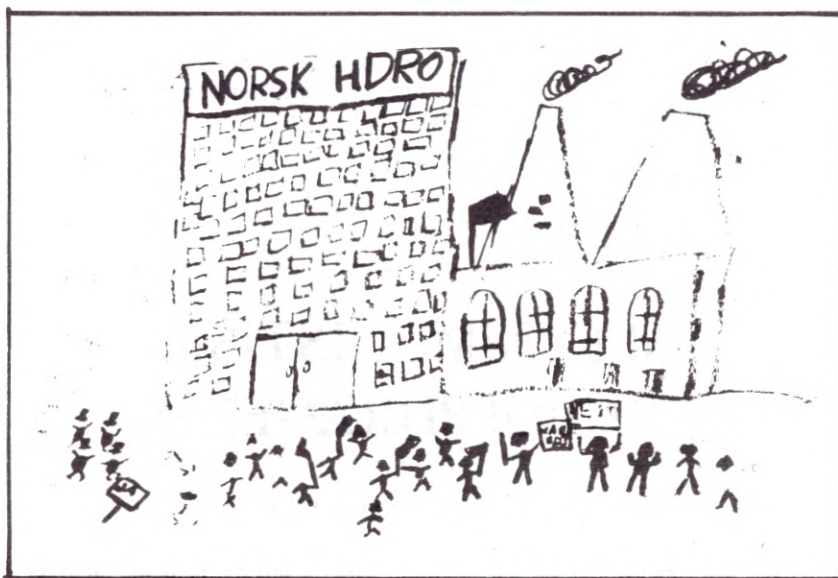
Svar til Anna

1. Vi mener at du i ditt første avsnitt peker på noe som kan være riktig. Vi ønsker ikke forherligelse av vold, og det er ikke alltid riktig å bruke kinesiske barnebøker på norske barn. (Vi burde hatt mange flere norske barnebøker!)

2. Spørsmålet om indoktrinering er et spørsmål om å ta klassestandpunkt. Ønsker vi å gi barna våre en kommunistisk barneoppdragelse,

eller vil vi overlate dem til klassestaten? Vi mener det er riktig å velge for barna, dersom vi har tro på at kommunismen er det beste for dem.

3. Å velge for barna betyr ikke å behandle dem som »apekatter». Sjølsagt er det en forutsetning at barna skal forstå innholdet i den ideologien vi mener er riktig. Vi mener og tror at en 7-åring har meget gode forutsetninger for å se det groteske i USAs krigføring. Anna

OM KOMMUNISTISK BARNEOPPDRAGELSE

Svar til Anna

undervurderer ungpionerene grovt på dette punkt.

4. Vi oppfatter Annas angrep på barnehagen som meget alvorlig. Kanskje kunne den ha vært bedre forbedret, men Anna stiller spørsmål ved barnehagens intensjon. Den skal ikke være et sted å skubbe vekk ungene. Den skal være barnas og ungpionerens sommerleir.

5. Unaturlig og udemokratisk er å unnlate å gi dem en kommunistisk oppdragelse. Det finnes ingen mellomting dersom vi ønske trygge og sjølstendige unger som skal føre revolusjonen videre!

Kamerater i
Menstadgruppa.

Et uttømmende svar til kamerat Anna ville kreve fire hotellvegger. Jeg skal derfor nøye meg med å sette opp en del korte påstander i »teseform» (som forhåpentlig kan danne grunnlag for videre debatt.)

1. Noe »tredje alternativ» mellom eller hevet over borgerlig/reaksjonær og kommunistisk/proletær oppdragelse (»indoktrinerings») finnes ikke. Ulikheten er bl.a. at kommunister åpent hevder at oppdragelse (uansett) har et politisk, klassemessig innhold.

Kameraten trekker fram bruken av ei kinesisk barnebok i barnehagen. Kina er truet av aggressive, ytre fiender. Kinas nyere historie består m.a. i flere tiårs væpnet kamp mot utenlandske inntrengere. Er det

rart at dette nødvendigvis vil prege innholdet i oppdragelsen?

2. Hovedelementene i en kommunistisk oppdragelse vil alltid være kjærlighet til arbeiderklassen og folket. Kjærlighet til folket (riktig klassestandpunkt) og *klassehat* (hat til dem som utbytter og undertrykker folket) utgjør en dialektisk enhet (uten det ene er det andre utenkelig).
3. En borgerlig oppdragelse (som i Norge i dag) har som hovedelementer opplæring til individuell konkurransementalitet, lojalitet overfor «øvrighet», «kamp nytter ikke». Til eksempel skolepensum i Norge er gjennomsyret av klassehat, av forakt og ringeakt overfor vanlige arbeidende mennesker.

Det som er riktig er sjølsagt at direkte omplanting/oversetting av kinesisk stoff (som i formen er fremmed for norske unger) er galt.

Er du, Anna (og andre), enig eller uenig i «påstandene»?

Ungene har mange krav og kampoppgaver å gå løs på. Vi håper at en debatt om dette og erfaringene med pionerarbeidet her på leiren kan bidra til:

1. Fast organisert pionerbevegelse i Norge.
2. At partiet også har et gjennomarbeidet program for ungene, undertrykkinga av dem og kampoppgavene for dem. Oppdragelse/pioner-debatten er en viktig del av partiets programmatisk arbeid.

Finn/Ole lensmann-gruppa

ER DET EN ANTAGONISTISK MOTSIGELSE MELLOM DET Å VÆRE ML'ER OG DET Å HA ANSVARET FOR BARN?

Monopolkapitalen undertrykker kvinnen dobbelt. Vil hun ut i arbeidslivet må hun i realiteten klare to fulltidsjobber samtidig. Det å ha ansvaret for ungers utvikling er en tidkrevende og energikrevende jobb. Likevel gis hun ingen lettelser i arbeidslivet – tvert imot. Som en klar kvinnesak bør kvinnene selv kjempe for kortere arbeidstid, lengre ferier (tilpasset barnas ferier) og høyere lønn.

Vi progressive forventer at kvinnen skal jobbe på like fot med mannen politisk. Selv om vi er kommet et stykke på vei med hensyn til likestilling i arbeidet hjemme, så faller *ansvaret* for et bra familiemiljø på kvinnen. Problemet med å arbeide aktivt politisk samtidig som en har ansvaret for barn er ennå ikke på noen måte løst innenfor ML-bevegelsen. Vi kjenner ingen

familie med barn som har klart å løse dette problemet tilfredsstillende. Vi har mange eksempler på en »la det skure«-holdning som fører til at folk plutselig trekker seg fra politisk arbeid eller til skilsmisse. Mange kvinner »løser« problemet ved ikke å organisere seg.

Motsigelsen mellom kvinnen og monopolkapitalen er antagonistisk. Vi mener at motsigelsen mellom revolusjonært arbeid og ansvaret for egne barns utvikling ikke trenger være det. Men vi mener at det er en motsigelse som må løses av ML-bevegelsen som helhet og som ikke bare kan løses innenfor den enkelte familie. Det er helt nødvendig at dette problemet tas alvorlig nå dersom vi vil sikre en framgangsrik utvikling i folkets kamp.

Tone og Britt
Simensengruppa

SVAR TIL TONE OG BRITT

Jeg er enig i at kvinnen er dobbelt undertrykt under monopolkapitalen, og at hvis hun er ute i arbeidslivet, må hun som regel klare to fulltidsjobber samtidig.

Men jeg mener det er helt feilaktig å kjempe for kortere arbeidstid og lengre ferier. Disse kravene legger grunnlaget for en videre utbytting av kvinnene og godtar at det er kvinnens jobb å stelle hus og passe barn. Skal man reise krav om kortere arbeidstid og lengre ferier på grunn av barna, må kravene gjelde for *begge* foreldre. Riktig kvinnekrav er derimot – høyere lønn (d.v.s. lik lønn for likt arbeid), utbygging av daginstitusjoner og service-tilbud.

Jeg er også enig i at disse problemene må løses i ml-bevegelsen – ved å utvikle mennenes ansvar med hensyn til husarbeid og barnestell og den kollektive ansvarsstilen overfor barna. Denne leiren er et begynnende forsøk på å løse disse problemene – gjennom diskusjoner, barnehage, pioneropplegg og kollektivt ansvar. De erfaringene vi får her kan legge grunnlaget for bedre løsninger i tida som kommer. **MEN BARE I DET SOSIALISTISKE SAMFUNNET KAN KVINNENE GJENNOM KAMP VIRKELIG LØSE MOTSIGELSENE I FAMILIEN OG DERMED FRIGJØRES.**

Grete-Lill
Gyllar-gruppa

HVEM KAN BLI MEDLEM AV PARTIET?

(Svar til Tone og Britt)

1. Veggaviser i Hammerfest-brigaden tar opp motsigelsen mellom kommunistisk arbeid og vansker med jobb, familie, barn osv. En av kameratene sier: »Det er altså arbeidsmengden som gjør at jeg ikke kan fungere som kommunist».

2. Til dette vil jeg si:

a. Motsigelsen mellom kommunistisk arbeid og kapasitet er sjølsagt reell. Særlig gjelder dette kamerater med barn. Men:

b. Å la spørsmålet om arbeidsmengde bli avgjørende for å søke parti-medlemskap, er feilaktig. Det er nemlig først og fremst et ideologisk og politisk spørsmål. Når en har forstått at den beste måten å tjene folket på er å bli kommunist, og at dette er noe som forplikter, vil en forstå at »kommunist må jeg være, uansett hvilke vansker det stiller meg overfor!»

3. Når en, uansett vansker og utifra klassestandpunkt og politisk innsikt setter seg som mål å bli kommunist, må vi rydde unna de vansker som hindrer vårt arbeid.

Hva slags krav må vi så stille til medlemskap? I utkastet til vedtekter pekes det på at kameratene må arbeide etter evne. Dette er et prinsipp som søkes tillempa i MLG også i dag. Vi ønsker ikke et parti av »superkommunister», men kamerater som er nært forbundet med massene og deres problemer. Vi trenger sjølsagt også folk med stor mobilitet og arbeidsevne. Vi ønsker m.a.o. å bygge et kaderparti med brei massekarakter!

4. Tone og Britt sier: »Problemet med å arbeide aktivt politisk, samtidig som en har ansvar for barn, er ennå ikke på noen måte løst i ml-bevegelsen». Dette er rett, men ikke avgjørende for medlemskap! Det har, særlig etter de omfattende debattene om kvinnespørsmålet og spørsmålet om barna, blitt gjort store framsteg i å løse dette spørsmålet. Denne leiren er et eksempel på dette!

Korrigeringa av feil i arbeidsstilen (for mye møter etc.) er også en viktig sak. Jeg er sjøl gift med en politisk aktiv kamerat, har barn og har drevet revolusjonært arbeid i lang tid. Kamp mot egne feil og ml-bevegelsens bedrete grep på disse spørsmåla har løst mange problemer for oss. Jeg har full tillit til at ml-bevegelsen kan løse disse problema ved:

- Kamp mot kvinneundertrykkelse i egne rekker
- Pionerorganisering av barna og kamp for forståelsen for at barna også er et kollektivt anliggende.
- Den kontinuerlige kampen i MLG mot feil i arbeidsstilen.
- Samt linja med at en god kommunist er en som etter evne gjør det han kan i sitt miljø for å tjene arbeiderklassen, partiet og revolusjonen.

Altså: Alle kan bli kommunister hvis de vil og slåss for det (ingen underslår at det finnes problemer).

– Vi har erfaringer og en framskreden teori til å løse problemene, og har allerede nådd en god del resultater.

– Noen vil imidlertid synes dette blir for store problemer å løse. Til dem sier jeg: Velkommen i støttelag!

Olaf/E. Pottier-gruppa.

KINA OG EEC

Kinas stilling til EEC er gjenstand for livlige spekulasjoner i borgerpressa. Beskyldninger om at Kina driver sjåvinistisk »stormaktspolitikk» settes fram stadig vekk. Men også blant ml'ernes sympatisører og venner er det mange som stiller spørsmålsteget ved Kinas utenrikspolitiske linje. Dette kom bl.a. fram i veggavisdebattene på sommerleirene. Vi bringer her et par aviser om emnet fra Østlandsleiren.

OM KINAS UTENRIKSPOLITIKK

Ambassadør Hao Te-shings uttalelse om EEC til avisa Nordlys i juni har skapt en del reaksjoner som det er verd å stanse opp ved.

La oss holde fast: Ambassadøren har aldri sagt at Norge bør bli medlem av EEC, men det han har sagt, kan tolkes dithen. Dette er slett ikke det viktigste.

Kinas utenrikspolitiske linje består bl.a. i å spille på motsigelsene blant imperialismaktene. Denne taktikken er ett av mange virkemidler for en sosialistisk s t a t. Kinas offisielle diplomatiske linje vil ikke nødvendigvis falle sammen med norske marxist-leninisters strategi og taktikk. Når derfor Kina slår fast at en styrking av EEC fører til tilspissing av motsigelsene mellom imperialister, er vi sjølsagt enige i det. Når Kina utnytter disse motsetningene, mener vi det er utmerket!

Vi mener Kina er et land hvor sosialismen bygges. Vi mener at Kina fører en utenrikspolitikk som tjener folkene. Det er hovedsaken. Så lenge det er tilfelle, akter vi ikke å delta i hetsen mot Kina.

Vi bør huske hva som skjedde med NKP like før 2. verdenskrig. Da Stalin og Sovjet-Unionen inngikk ikke-

angreps-pakta med Hitler, betydde sjølsagt ikke det en omfavnelse av nazismen. Det var et taktisk trekk for å vinne tid for å styrke forsvaret av Sovjet-Unionen, men noen kommunister oppfatta det som en omfavnelse. En del gikk til og med så langt som til å oppfordre til samarbeid med tysk imperialism. Andre tok fullstendig avstand fra Stalin og Sovjet-Unionen, og forrædde dermed sin store kampfelle og – seg sjøl som kommunist.

Klassekampens redaksjon

TIL DISKUSJONEN OM KINAS UTENRIKSPOLITIKK

Den vanligste kritikken av de kinesiske kameratenes politikk går på to saker:

1. Støtten og solidariteten til de kjempende folka og partiene verden over (f.eks. det norske folket mot EEC-imperialismen) markeres for dårlig – og svakere nå enn tidligere.

2. Politikken med å spille på diplomatiske strenger og skape motsigelser mellom imperialistene innebærer fare for byråkratisering av politikken.

Mot dette vil jeg hevde følgende som jeg ber kameratene svare på:

– Ville det diplomatiske spillet på motsigelser mellom imperialistene (f.eks. USA–EEC) i det hele tatt hatt noen effekt, hvis Kina stadig og påny kjørte ut gjennom de samme kanalene en brei og kraftig støtte til f.eks. folkas kamp mot imperialistblokken EEC? Jeg tror ikke det. De kameratene som hevder dette, mener jeg undervurderer den klare effekten av, og alvoret i de motsigelsene Kina med sin nåværende politikk har maktet å skape imperialismaktene imellom.

Er ikke et slikt resultat (f.eks. se på Sovjets panikk for å miste sitt tak over Midt-Østen) en virkelig bra støtte til de kjempende folka?

– Kina er det eneste sosialistiske land som har nok makt internasjonalt til å kunne føre en slik politikk med bra resultater. Skulle det da gi fa'n i å utnytte en slik posisjon? F.eks.: Skulle det unnlåte å gå inn i FNs sikkerhetsråd?

– Komintern kunne i si tid etter grundige analyser gripe inn i og korrigere andre kommunistpartiers linje. I dag har vi ikke bruk for en organisasjon som Komintern, og kommunistpartiene kjører linja med gjensidig ikke-innblanding i landas indre forhold. Når vi og folk i Norge veit at

albanske og kinesiske kamerater inviterer norske ml'ere på kongresser i sine land, veit vi og folk i Norge at dette er uttrykk for ei helhjerta støtte til organisasjonen vår og kampen vår. Alt annet vil være tull å påstå. Trenger vi da uttalelser av typen: »KKP mener at de norske ml'erne har ei helt riktig linje i EEC-kampen»? Jeg mener nei!

– Hvis en slik politikk fra Kinas side skulle innebære store farer for og tendenser til byråkratisering og lunken holdning til verdens folks kamper, da må de kameratene som mener dette

- a. påstå at det kinesiske folket gjennom kulturrevolusjonen ikke gjorde noe gjennombrudd i kampen mot byråkratiske tendenser og for folkekontroll, eller
- b. påstå at kamerat den kinesiske utenriksministeren fortsetter å sitte i ledelsen for KKP – et parti som seierrikt leda kulturrevolusjonen, trass i at han har utvikla sterke byråkratiske trekk, eller
- c. påstå at det kinesiske folket som starta og dreiv kulturrevolusjonen framover, nå har mista sin årvåkenhet overfor byråkratiske trekk i KKP's politikk.

Kamerat i Viggo Hansteen-gruppa

PUNKTER FRA EEC—OPPSUMMERING PÅ ØSTLANDSLEIREN.

Parolen: NEI TIL SALG AV NORGE – FORSVAR NORSK SJØLRÅDERETT ble ansett som vår hovedparole i valgkampen av de aller fleste. Noen lurte imidlertid på om vårt alternativ til medlemskap: en norsk økonomisk sjølbergingspolitikk, var realistisk. Er Norge et fattig land som ikke kan stole på egne krefter økonomisk?

Svar: I realiteten er Norge et land med råvarer, fossekraft, utbygd industri, teknologisk utviklet og med fagutdannet arbeidskraft. Vi kan klare oss sjøl – hvis ikke staten var i hendene på imperialister som sjøl ønsket å selge suvereniteten for å kunne tjene og ekspandere.

Noen sa: Sjølråderetten er så uthult at den ikke er noe å kjempe for. Annerledes: Vi har så mye utenlandsk kapital her i landet at parolen bare skaper illusjoner.

Svar: Kameratene skjønner ikke at avhengighet har mange grader, at den kan være politisk, økonomisk, militær. Som marxist-leninister veit vi at Norge er et land som er bundet på mange områder: Knyttet til imperialismen gjennom konserner og NATO. Men politisk avhengighet og undertrykkelse helt direkte er en annen sak. Blir vi innlemma i EEC, vil vi ikke sjøl kunne rå over f.eks. statsbudsjettet, rentene, kapitalbevegelsene, kriseoppkjøp, landbrukspolitikken. Uvesentlig? Ikke for arbeiderklassen.

Noen spurte: Er ikke parolen: Er du i tvil – stem nei! viktigere nå enn parolen om sjølråderetten?

Svar: Som hovedparole nå vil den uttrykke mistillit til vanlige folk. De kan ennå ta standpunkt. I slutfasen vil den bli viktig, f.eks. siste uka. Men blir ikke denne parolen bare et dill-dall svar på JATEF-aksjonens parole: Er du i tvil – stem ja!? Nei: Blir vi stående utenfor, har vi flere politiske valgmuligheter. Går vi inn i EEC, blir konsekvensene svære, sjølråderetten blir kraftig uthult. Vi trenger bare en stemmeseddel for å komme inn, men vi må skyte oss ut! Parolen: Er du i tvil – stem nei! forutsetter altså parolen om sjølråderetten.

Noen hevdet: Allment er sjølråderetten viktigste parole, men for kvinner bør dyrtida være viktigst.

Svar: Dette er en klar undervurdering av kvinnes politiske innsikt. Å stille matvareprisene som hovedparole for kvinnekampen mot EEC er like grovt som å hevde at med samene kan en bare snakke reinsdyrkjøtt.

Dette betyr ikke at dyrtida er uviktig. Det var noen kamerater som mente det. De ville kutte dyrtidsparola helt. Men det er et faktum at EEC betyr dyrtid. Og EEC vil minske mulighetene for å kjempe effektivt mot dyrtida.

En utenlandsk kamerat hevdet: Det blir lettere å kjempe for sosialismen i EEC. De norske sosialdemokratene hevder det samme. Ei gruppe besvarte dette slik: Når Reidulf Steen vil inn i EEC for å skape sosialisme, hvorfor ikke like godt lansere parolen om at negrene i ghettoen bør inn i fengslene for å gjøre fangeopprør!

Til formen for valgkampen: Stor enighet om at husbesøk måtte være hovedformen i valgkampopplegget. Ulike tips: Det er lurt å besøke husmødre om formiddagen. Innstillinga vår er det viktigste: verken Akmed-gallup eller selgerholdning fører fram. Vi må gå rett på sak, være villige til å snakke med og lytte til folk. Det er best å varsle besøket på forhånd. Undersøk TV-programmet fra olympiaden i august før dere går ut. Se flidd ut.

OM VARIG FRONT MOT EEC

Mange har ment: Dersom vi vinner folkeavstemninga, kan vi stille offensive krav til regjeringa av typen: Oppkjøp av utenlandskeide bedrifter for å sikre norske arbeidsplasser, utvidelse av fiskerigrensen til 50 mil. Dvs. at fronten bør begynne å stille paroler som minner om saker vi har i forslaget til arbeidsprogram for det nye kommunistiske partiet.

Men: Vi må ikke forveksle offensive krav med helhetssituasjonen i klassekampen. Etter en seier den 25/9 vil situasjonen fortsatt være preget av monopolkapitalens angrep. Er den tyske og norske imperialismen jaget på flukt gjennom nederlag i ei avstemning? Å tro noe slikt er å ha parlamentariske illusjoner. Vi står ikke overfor noen offensiv *situasjon*: vi står verken foran folkedemokrati eller revolusjon. Sjølsagt kan vi kreve 50 mils fiskerigrense. Men er vi i en situasjon der store massekamper kan presse det igjennom? Vi tviler sterkt på det. Situasjonen er strategisk defensiv, ikke strategisk offensiv. Men en seier den 25. vil åpne store muligheter for å styrke folkets forsvarskamp. Kampen blir langvarig! Vi kan vinne det første avgjørende slaget 26. september!

HVA MENER ML'ERNE OM ØKOLOGI?

Oppsummering av et seminar på Vestlandsleiren

Hvor står økologien i forhold til klassekampen og politikken vår? Svaret på dette spørsmålet er at økologien alene ikke står i noe bestemt entydig forhold til klassekampen. På den ene siden kan en del av økologiens kunnskaper om naturen brukes til å avsløre kapitalismens herjinger og ødeleggelser i naturen og i vårt livsmiljø. Denne siden av økologien har utvilsomt vært med på å radikalisere store lag av folket i den seinere tida. På den andre sida kan økologien misbrukes til å angripe sosialistisk og nasjonal frigjøring og utvikling i de undertrykte landene, og til å velte nye utgifter og krisebyrder over på folkene i de industrialiserte landene. Denne siden av økologien ble tydelig nok eksponert på Stockholms-konferansen for natur- og miljøvern av de imperialistiske stormaktene, som sto opp en etter en og hyklet om hvor tragisk det ville være om de undertrykte landene skulle utvikle egne industrier, egne kraftressurser og utnytte sine egne råstoffer.

Vi ser altså at det spørsmålet som vi startet opp med ikke kan klargjøre forholdet mellom økologien og klassekampen på en uttømmende måte. Det avgjørende spørsmålet vi må stille er: hvordan skal vi *sette* økologien inn i et riktig forhold til klassekampen.

HVA MENER POPULISTENE?

Før vi vil formulere noe svar på dette siste spørsmålet skal vi ta en avstikker innom populismen, som jo har fått ry på seg når det gjelder økologi og miljøvern. Og Hartvig Sætra er vel den av populistene som har utviklet teoriene sine lengst med hensyn til å trekke økologien inn i politikken, dvs. han trekker politikken sin inn i en meget primitiv »økologi«:

»Ein populistisk sosialist vil seie at all politikk spring ut av økologiske samanhengar.» (Dersom ikke annet er anført, er alle sitatene fra Sætras bok: *Populismen i norsk sosialisme*.)

I korte trekk består Sætras politiske økologi i at det i verden er knapphet på ressurser, hans hovedlinje for politikken er å spare mest mulig på alle ressursene. I denne sparekampanjen blir klasseskiller av underordnet betydning. Kapitalismens sløsing sidestilles med vanlige folks konsum, og om folkene i de undertrykte landene ikke akkurat konsumerer for mye enkeltvis, så anklages de for å være for mange, og fremdeles en trusel mot Sætras sparepolitikk.

La oss nå gå litt nærmere inn på ideene til Sætra og se helt direkte

hvor feilene i teorien dukker opp. Han definerer sitt ressursbegrep på følgende måte:

»Ressursar er materiale og livsrom som mennesket gjer seg nytte av for å trygge si økologiske nisje og utvide denne.»

Det som Sætra betrakter som ressurser er altså begrenset til forskjellige fysiske stoffer og geografiske områder som menneskene disponerer. Dette er en meget mangelfull gjen-givelse av hva som egentlig utnyttes av menneskene og hva som er grunnlaget for menneskelig produksjon. Sætras definisjon mangler de ressursene som er helt særegne for menneskene i motsetning til andre levende vesener – nemlig kunnskap oppsamlet gjennom årtusener og redskaper som menneskene har produsert. Mennesket er et tenkende og redskaps-utviklende dyr, gjennom sin bevisste virksomhet forandrer menneskene naturen slik at unyttige stoffer, geografiske områder, energikilder blir til ressurser for menneskesamfunnet. I dag er denne bevisste omforminga av natur såvel som av sosiale forhold en så betydelig del av menneskenes produksjon at menneskene selv utgjør den viktigste ressursen for samfunns-utviklingen. For Sætra blir mennesket bare en utgiftspost i hans globale regnskap.

»Lagerressursar er slike ressursar, biotiske eller abiotiske, som vi ikkje får tilbake når vi har nytta dei.»

»Kretslopsressursar er dei ressursane som blir fornya etter eit bestemt, kortare tidsrom, og som kan haustast periodevis dersom produksjonsgrunnlaget blir halde intakt.»

Det skillet som Sætra her innfører mellom »lagerressurser» og »kretslops-

ressurser» knyttes i hovedsak til stoffene selv slik at han med enkelte unntak, betrakter ikke-levende stoffer som lagerressurser, mens det man kan høste av levende organismer ses på som kretslopsressurser. Men poenget er at når vi forbruker et stoff, så er det ikke stoffet selv som avgjør om det da går inn i et kretslop eller ikke, dette avgjøres av måten vi forbruker stoffet på. Prinsipielt kan alle stoffer inngå i kretslop og forbrukes flere ganger. Når menneskene eller andre levende vesner forbruker f. eks. jern i næringsmidler, så inngår dette jernet i et kretslop der de forskjellige etappene er tilrettelagt fra naturens side. Derimot blir det jernet som brukes i redskaper og andre ikke-spiselige produkter bare delvis ført inn i kretslop der skrapjernet omsmeltes og foredles igjen. Det viktige er her at menneskene selv har måttet skape og utvikle alle etappene i dette kretslopet. Dermed kan vi se at hvorvidt ressursene forbrukes i kretslop eller tømmes ut fra et lager, i hovedsak avhenger av den samfunns-messige utviklingen av produksjons-formene. Det er altså fullstendig galt å stemple de enkelte ressursene som den ene eller andre kategorien uten å se dette i relasjon til samfunnets utviklingstrinn. Den sosialistiske produksjonsformen er ikke avhengig av en rask gjenvinning av profitt fra alle leddene i produksjonen. Derfor kan man planlegge på lengre sikt og på forhånd utvikle kretslopsforbruk av endel av ressursene.

SPARING ELLER REVOLUSJON?

Er denne langvarige diskusjonen av Sætras ressurstenkning en »akademisk» diskusjon som har liten betyd-

ning i praksis. Jeg mener at den forskjellen som er markert mellom Sætras syn og vårt, er av fundamental betydning. Slik Sætra ser »ressurskrisen», er den eneste løsningen å spare mest mulig på de stoffene som en gang for alle er stemplet som lagerressurser. Denne sparepolitikken vil han sette ut i livet øyeblikkelig, han retter krav til folket (og sjølsagt også til kapitalistene) om å skjære ned forbruket sitt og dempe ned lønnskampen. Resultatet er sjølsagt bare at kapitalen bruker Sætras og likesinnes argumenter til å mele sin egen kake, til å tvinge folkets levestandard ned, mens de hever sin egen. Ressursødeleggelsene går selvsagt som før fordi de styres av markedsmekanismene som forblir uforandret av Sætras moralisme. Det synet på ressursene som vi har antydnet, setter søkelyset på produksjonsformene og dermed på samfunnssystemet som det avgjørende. Derfor blir vårt viktigste løsningsforslag til »ressurskrisen» den sosialistiske revolusjonen og omforming av produksjonsmetodene slik at de svarer til folkets interesser på lang sikt.

De politiske konklusjonene av Sætras »økologi» oppsummeres i fire punkter:

»Kva gjeld altså saka i eit nøtteskal? For det første dette at jorda knapt nok har ressursar til å gi alle menneske ein levestandard på høgde med dagens Norge.»

Selv innenfor Sætras eget ressursbegrep er denne påstanden svært tvilsom. Dessuten er det nettopp slike påstander som i dag spys ut av imperialismens løpegutter for å skape uoverstigelige motsetningsforhold mellom folkene i vår del av verden og i de undertrykte landene. Det er med

slike påstander og løgner at imperialistene lurer med seg deler av folket til støtte for kriger og folkemord.

»For det andre at ressursane blir tappa ut med aukande fart, og det er dei rike som dreg av med det aller meste.»

Det er nok riktig at store ressurser blir plyndret daglig av kapitalister og imperialister, men andre ressurser skapes og vokser: kunnskapen om revolusjon og sosialisme utbres og utvikles i folkemassene. Dette er ressurser som borgerskapet ikke ønsker å få tappet ut.

»For det tredje at folketalet på jorda aukar i takt med minskinga av disponible ressursar og dyrkbar jord.»

Her prøver Sætra å koble sammen befolkningstilveksten med utplyndringen av visse ressurser og dyrkbar jord, egentlig er det altså folkene sjøl har skylda. Men er det de fattige millionmassene som pumper ut oljen til sitt forbruk, som rensker ut malmene og som jager bøndene vekk fra jorda? Nei, tvert imot. Vi ser at der millionmassene har jaget vekk imperialistene og utbytterne, der gjenvinnes og utvides ressursene og der utvides jordbruksarealene nettopp ved at massene får anledning til å utfolde sine skapende evner.

»For det fjerde at vi er medansvarlege for at dette skjer.»

En mer skamløs og råttan anklage kunne ikke vært prestert av noen Høyre-mann. Har de klassene som selv er undertrykket og utbyttet av monopolborgerskapet, i siste instans holdt nede med våpenmakt, et medansvar for de ugjerningene som monopolborgerskapet setter ut i livet? Å påstå noe slikt er ikke bare å trampe marxismen i støvet, det er å erstatte marxismens klasseanalyse

samfunn og stat med teorien om den korporative, enhetlige statsorganismen uten grunnleggende klasse-motsetninger innenfor samfunnet.

SÆTRA/MANSHOLT – POLITISKE SØSKENBARN?

Det er meget instruktivt å sammenholde et sitat fra »sosialisten» Sætra med et sitat fra »sosialisten» Sicco Mansholt:

Sætra: »Når menneska tidlegare har kjempa for politiske endringar har det alltid lege attom ei von om at omveltinga skal gi betre materielle kår. Men den type politisk revolusjon som dei rike land i verda treng i framtida er endringar fram mot eit system som fremjer mindre materielt forbruk og redusert komfort, til beste for våre samtidige i dei fattige land og for å livberge våre egne etterkomarar.»

Mansholt (sitert fra hans »politiske testament»): »Det er åpenbart at morgendagens samfunn ikke kan knyttes til bare vekst, i allfall ikke på det materielle området. For å begynne: vi bør ikke lenger rette vårt økonomiske system mot oppnåelsen av en maksimal vekst, og et maksimalt brutto nasjonalprodukt. Det annet mål (kretsløpsøkonomi uten forurensning) vil hurtig redusere den materielle velstand pr. innbygger og føre til en begrensning i den fri utnyttelse av godene.»

Det er også av stor interesse og betydning å sammenholde Sætras reservasjonsløse godtaken av teorien om »befolkningsekspløsjonen» med monopolborgerskapets interesser og befatning med dette spørsmålet:

I 1952 sto John D. Rockefeller III som vert for en svært eksklusiv forsamling – en konferanse om befolkningsproblemet. Til stede var 20–30 av USAs mest fremtredende naturvernfolk, folkehelseeksperter, familieplanleggingsledere, jordbruks-eksperter, demografer og samfunnsvitere. Man ble der enige om å danne en gruppe som skulle være »et koordinerende og katalyserende organ innenfor det vide feltet av befolkningsproblemer». Samme høst ble det såkalte »Befolkningsrådet» dannet med Rockefeller som president. Etter Rockefellers initiativ kom også svenske og britiske finansfolk med interesser i den tredje verden med liknende tiltak på internasjonalt nivå der de støttet noe som kaltes »Planned Parenthood». Verdensbanken spyttet inn finansiering av en stor undersøkelse av »befolkningsutvikling og økonomisk vekst» i India.

Bakgrunnen for denne økte interessen for de fattige landene finnes i at den annen verdenskrig svekket de gamle imperialismaktene og styrket revolusjonære bevegelser i store deler av verden. Befolkningsspørsmålet har en nær sammenheng med denne tendensen. Slik oppsummeres det f. eks. i et dokument fra Rockefeller Fund:

»Den uro som oppstår i en raskt voksende befolkning, blir forsterket ved overvekten av ungdom. I en helt igjennom ungdommelig befolkning må man vente at en sterk utålmodighet vil komme til uttrykk når det gjelder å få innfridd de stadig voksende forventninger. Resultatet har ofte vært en ytterliggående nasjonalisme.»

HVA MENER ML'ERNE?

Hvordan skal så ml-ere stille økologien i forhold til klassekampen og vår politikk?

Økologien kan *hjelpe oss* til å avsløre, forstå og forhindre disse problemene fordi problemene i hovedsak er av politisk, samfunnsmessig karakter. Økologisk kunnskap kan bli et redskap for oss bare når vi underordner den marxismen-leninismens lære om samfunnet.

Hvilke trusler representerer miljøødeleggelsene i dag?

Mange arbeidsplasser er forurenset av giftige stoffer eller støy. Det samme gjelder i stadig større grad for hele boligområder i større byer og enkelte mindre steder. Disse forurensningene er direkte farer for helsen til folkets breie lag.

Giftige utslipp i elver og hav, lokale luftforurensninger ødelegger livsmulighetene for planter og dyr på kort sikt. På lengre sikt truer også slike forurensninger de helsemessige forholdene for menneskene. Men de verste miljøødeleggelsene som historien kjenner til, finner vi ikke i Tokio, New York eller Los Angeles, selv om forholdene der er ille nok. De verste forurensningene og miljøødeleggelsene har funnet og finner sted i Sør-Vietnam, Laos og nå også i Nord-Vietnam. Den amerikanske imperialismen har ikke bare gjort seg skyldig i forsøk på folkemord, de er kommet langt på vei med å fullføre et naturmord ved hjelp av sine giftstoffer, påsatte skogbranner og på grunn av bombekratrene som etter hvert ligger tett i tett over store områder.

Hvor ligger hovedårsakene til miljøødeleggelsene og rovdriften på naturressursene? Ikke i utviklingen av produktivkreftene til et høyt

teknologisk nivå. Den økende forurensning og miljøødeleggelsene er i hovedsak resultatet av kapitalismens utvikling over i imperialismen, plyndrings- og krigspolitikk.

MONGSTAD – ET KONKRET EKSEMPEL

Som et eksempel på hvilke konsekvenser som følger av monopolkapitalismens utvikling her hjemme, kan vi se på Mongstadutbyggingen. Omkring den lille Mongstadbygda i Nord-Hordland er forholdene svært gunstige for utbygging av storindustri. Der er store flate utmarksområder, dyptvanns-kystlinje og nær adgang til store vannkraftressurser. Det som har skjedd i den siste tiden er i korte trekk:

Norsk Hydro inngikk avtale med kommunene Lindås og Austrheim om utbygging av et aluminiumsverk på Mongstad. Kommunen kjøpte opp 7000 mål utmark i nærheten av Mongstad. Staten garanterte billige, subsidierte kraftleveranser. Nordsjøoljen gjorde det litt etter aktuelt for Hydro å bygge et oljeraffineri i Norge. Raffineriet ble først planlagt å ligge et sted ved Oslofjorden, men Hydro gikk med på å legge raffineriet til Mongstad da de ble fritatt for 85 millioner kroner i investeringsavgifter. Planene om aluminiumsverk var da skjøvet ut i det blå på grunn av dårlige konjunkturer. Av grunner som ikke er klarlagt fullt ut, ville Hydro da legge dette raffineriet akkurat i det området som nå er dyrket og bebodd på Mongstad. Som grunner for dette har Hydro argumentert med spesielle geologiske forhold for å bygge en stor lagrings-tank for olje nede i grunnfjellet, og dessuten mulighetene for manøv-

rering av store tankskip inn til raffineriet. Det er imidlertid påvist av geologer ved universitetet i Bergen at fjellforholdene i utmarksområdene er av akkurat samme type som i innmarka. Opplodning av Fensfjorden og uttalelser fra loser med erfaring fra supertankere viser dessuten at havneforholdene alt i alt ville vært gunstigere om raffineriet hadde blitt lagt i utmarksområdet. Men uansett hva som var de egentlige årsakene til det, så gjorde de offentlige organene og i siste instans regjeringen endelig vedtak om å ekspropriere Mongstadbygda og fullstendig tilintetgjøre dette bygdesamfunnet. Avgjørelsen kunne ikke engang innankes for sivilombudsmannen siden den er fattet i endelig form i regjeringen. For å få innbyggerne til å godta avgjørelsen uten for mye sprell, har de lokale myndighetene delvis skremt og delvis lurt et flertall av grunneierne til å godta ekspropriasjonen. Det oppsto da en bresje i fronten av bygdefolket, og det mindretall som nektet å godta ekspropriasjonen, kunne tvangs-eksproprieres uten for stor risiko for masseaksjoner.

Situasjonen er nå at de første anleggsarbeidene er påbegynt, fraflyttingen foregår, og utpå høstparten skal husene brennes ned. Hydro og staten har da gjennomført første etappe: ei lita jordbruksbygd, et mekanisk verksted og en hermetikkfabrikk for 50–60 arbeidere er jevnet med jorda. Seinere kommer så i første omgang et oljeraffineri for 150–160 ansatte, med utslipp av svovelholdige gasser i lufta (omtrent like mye som fra all oljeforbrenning i Bergen), subsidiert av staten med 85 mill. i kontanter og med ekstra

billige strømleveranser. I andre omgang kommer sannsynligvis et aluminiumoksydverk med utslipp av store mengder av såkalt rødslam i Fensfjorden. Dette utslippet vil på litt lengre sikt ødelegge råstoffgrunnlaget for den lokale fiskeribefolkningen i nabobygdene. I tredje omgang er det planlagt utbygget petrokjemisk industri for videreforedling av oljeprodukter. Denne typen industri er i dag noe av det mest forurensende som finnes.

Etterhvert som storindustrien får behov for mer arbeidskraft, vil den også bli en økonomisk trusel mot jordbruks- og fiskerinæringene i området, enten gjennom direkte konkurranse om arbeidskraften eller ved sanksjoner mot de tradisjonelle næringene gjennom statsapparatet.

Her kan det være på sin plass å sitere Karl Marx (etter utdrag i Røde Fane nr. 2/72):

»På landsbygda virker storindustrien mest revolusjonerende på det viset at den eliminerer det gamle samfunnets bolverk 'bonden', og erstatter ham med lønnsarbeideren. Dermed oppstår de samme motsetninger og de samme sosiale behov for omdanning på landet som i byene. Bevisst teknisk utnyttning av vitenskapen trer i stedet for gamle irrasjonelle slendrianmetoder. De gamle familiebåndene, som forente jordbruk og manufaktur i de tidligere utviklingsstadiene, blir slitt fullstendig i stykker av den kapitalistiske produksjonsmåten. *Men samtidig skaper storindustrien de materielle forutsetningene for en ny og høyere syntese: forening av jordbruk og industri på grunnlag av den*

karakteren de har utviklet i motsetning til hverandre.»

Kampoppgavene våre i forbindelse med et prosjekt som Mongstad er i første rekke å forsvare den lokale befolknings interesser og behov mot fremstøtene fra Hydro. Dette betyr motstand mot forurensninger, mot tvangsflyttingen av lokalbefolkningen, mot ruineringen av de tradisjonelle bygdenæringene. Men vi går ikke, som populistene, imot utbygging av storindustri i enhver form. Vi reiser samtidig kravet om nasjonal oljepolitikk som sjølsagt nødvendiggjør norske raffinerier, men vårt krav er raffinerier som kan eksistere side om side med jordbruksproduksjon. Vi krever en storindustri som tjener folkets interesser, uten forurensning og antagonistiske konkurranseforhold overfor omgivelsene.

TO TYPER FEIL

Med hensyn til ml-ernes arbeide med forurensnings- og miljøspørsmål er det utvilsomt endel noling og forvirring til stede selv om vi også ser klare tendenser til framgang. Muligens er det nøligen, tilbakeholdenheten som i dag er den viktigste feilen å eliminere. Men begge disse feilaktige tendensene har sitt opphav i former for borgerlig tenkning, og når det gjelder miljøvern kan man grovt sett skille den borgerlige ideologien i to hovedtyper.

For det første har vi det tradisjonelle svaret fra borgere på alle anklager: »Det er da ikke så galt fatt. . . . Vi har nok en viss forurensning, men det er ubetydelig. . . . Såpass må vi tåle om vi skal ha noen industri i det hele tatt.» Denne typen borgerlig ideologi er i dag på defensiven, men

sitter nok ennå dypt i mange av oss. Denne ideologien som underslår kapitalismens plyndringer og ødeleggelser får oss til å nøle med å undersøke, til ikke å være mistenksomme og ivareta folkets interesser. Vi som nå, tre-fire år etter at Mongstadprosjektet begynte å rulle, kan bekrefte dette fullt ut. Kapitalistene og industridepartementet har vært ti ganger så ille som vi kunne tenkt oss på forhånd. Det første vi må gjøre er altså å kvitte oss med illusjonene om at miljøødeleggelser i byene og angrepene fra monopolborgerskapet på hele samfunn i utkantstrøkene, ikke er et alvorlig problem. Vi må skjerpe aktsomheten og gå løs med nærmere undersøkelser der vi ser de minste tegn til at slike angrep er i anmarsj. Vi må være oppmerksom på at en eneste setning i en konsesjonssøknad eller et kommunestyrevedtak kan ha store konsekvenser, de verste sakene er gjerne pakket svært godt inn i bomullspreik.

Den andre typen borgerlig ideologi som i hovedsak er opphav til forvirringen blant folk, er den retningen som populist fra Sætra til Mansholt står for. Her heter det at det er en grunnleggende motsigelse mellom økonomisk vekst, bedre levestandard på den ene siden og miljøvern, mindre forurensninger osv. på den andre siden. Se på Mongstad igjen der blir det sannelig nok av forurensninger og miljøødeleggelser. Men får bygdesamfunnene større økonomisk vekst? Nei, Mongstadfolket blir tvunget vekk og spredt for alle vinder fra det de har bygd opp gjennom lange tider. Nabobygdene blir til å begynne med nødt til å betale en rekke kommu-

nale ytelser til Hydro og seinere blir de også rasert. Nei, forurensende industri er bare ett av mange tegn på kapitalens styrkeposisjon, derfor betyr forurensning også hardere økonomisk utbytting av folk og ikke

mindre som populistene hevder. Vi må altså for det andre skjære igjennom og knuse også denne nyretningen av borgerlig tenkning som i dag er i en offensiv posisjon.

Torodd

KAMERATER!

ET VIRKER SOM OM IKKE alle her på leiren helt har forstått betydningen av ei skikkelig sikkerhetslinje, vi vil bidra med en konkret historisk erfaring, som vi ser er viktig dette er:

1 1933 var det en gjeng AUF'ere i KRISTIANSTAD som brant et tysk flagg som protest mot at Hitler var kommet til makta. De ble alle innbrakt til politikkammeret, og navnene ble notert i arkivet.

2 1941-42 ble de GESTAPO i SPRENGE rett hele den motstandsbevegelsen som til da var bygget opp på Sørlandet. For å plukke ut misfikkene benytter de seg bl.a. av de gamle politikkamrene. Alle de AUF'erne som var blitt notert i 1933 ble arrestert, torturert på "Arkivet" (Riksarkiv-bygningen i Kr. sand) og siden videregitt til Sachsenhausen. SAMTIDIG ODDE DER (En av disse patriotene kunne i dag vært onkel til en av kameratene her på leiren.)

Derfor:

TA IKKE LØST PÅ SIKKERHETEN. DET ER BEDRE Å BEGYNNE FOR TIDIG ENN FOR SEINT

OSCAR "

KOMMUNISTISK FAGFORENINGSPOLITIKK

Utdrag fra ei innledning holdt på sommerleirene.

Når vi skal diskutere kommunistenes fagforeningspolitikk, er det først av alt nødvendig at vi har klart for oss at når vi snakker om fagforeningspolitikken, mener vi bare en del av det »faglige» arbeidet, eller det arbeidet vi driver på jobben. Fagforeningsarbeidet er heller ikke den viktigste delen. Hovedoppgava er å bygge partilag på arbeidsplassene, lede studier i kommunistisk politikk og rekruttere arbeidere til partiets rekke. Formålet med arbeidet på jobben er å vinne arbeiderne for vår kortsiktige og langsiktige politikk, enten det skjer i eller utafor foreninga eller klubben.

Å trekke et sånt skille er viktig, fordi det avgrenser oss fra en fagforeningspolitikk av den typen som drives av SF og NKP. Å som disse folka bare jobbe i foreninga for å skaffe seg faglige posisjoner er erfaringsmessig ei linje som fører til at de gamle pampene blir erstatta med nye.

Skal ta opp to feil som er gjort og gjøres av kommunister eller folk som kaller seg kommunister i forhold til fagforeningene:

For det første syndikalismen, som ser fagforeningene som alt, og partiet som ingenting. Dette synet er feil av to grunner. Bare partiet, og ikke fagforeningene, kan få alle krefter i folket til å trekke samme vei og lede den langsiktige kampen for sosialismen. Videre er fagforeningene et

utilstrekkelig redskap i dagskampen, fordi de uten et parti blir invadert av ulike slags opportunistar som kjører all kamp i grøfta. Partiet er arbeiderklassens viktigste våpen. Derfor er den sentrale oppgaven for ml'erne å bygge partiet, også på arbeidsplassene.

Vi har sett tendenser til denne feilen hos oss sjøl, hos noen kamrater som bare har stått fram som »flinke fagforeningsfolk» og har kjørt alt gjennom foreninga, mens den kommunistiske politikken og organiseringa er blitt liggende ute på side-linja og slenge.

For det andre det synet som går ut på at fagforeningene er reaksjonære eller udugelige, følgelig er det umulig for kommunistene å få utretta noe gjennom dem. Dette er under alle omstendigheter også feil — fagforeningene er skapt av arbeiderklassen som forsvar mot kapitalistene, de uttrykker samholdet og enheten i klassen. Denne linja har aldri ført annet med seg enn at kommunistene har blitt isolert fra arbeiderne. Stalin gikk i sin tid til rette med en del vestlige kommunister som sto for denne linja, og skrev bl. a.:

»I Vesten finnes det stadig vekk noen 'kommunister' som fortsatt paraderer med den anti-proletariske og anti-revolusjonære parola: 'Ut av fagforeningene!' Det er her å si at ingen kan skade den kommunistiske bevegelsen i Vesten så mye som den

slags 'kommunist'. Disse folka tror seg å 'angripe' fagforeningene utafra, idet de tar dem for en fiendtlig leir. De forstår ikke at så lenge de fører en slik politikk, vil arbeiderne se på disse folka nettopp som fiender. De forstår ikke at hvor gode eller dårlige fagforeningene nå enn er, så regner den jamne arbeider dem likevel for sin egen festning, som hjelper ham til å bevare arbeidslønna, arbeidsdagen osv. De forstår ikke at en sann politikk ikke letter, men undergraver kommunistenes arbeid for å vinne innpass blant millionmassene av arbeiderklassen.» (Om resultatene av 14. partikonferansens arbeid, Bind 7.)

Den feilen som her henges ut, kopieres i dag av den svenske Baudegruppa. Baude har tatt skrittet fullt ut og kaller fagbevegelsen en del av statsapparatet. Og ettersom en ikke kan ta sikte på å vinne staten for revolusjonær politikk, kan han ganske lettvinnt si: »La sosialdemokratene beholde fagforeningene — vi har cella! »

Sjøl om vel ingen av oss har særlige vansker med å avvise slikt tøys, går vi ikke helt fri sjøl her heller. Fortsatt betrakter en del kamerater fagforeninga bare som ei resolusjonskvern eller en talerstol mot sosialdemokratene, og gir ellers blaffen i den. I det lange løp vil dette, dersom det ikke rettes opp, føre til samme resultat som Baude-linja, nemlig at vi blir isolert.

GJØR FAGFORENINGA TIL EN KAMPORGANISASJON!

Vår fagforeningspolitikk må ta hensyn til spesielt to forhold. Det ene er at den norske fagbevegelsen er dominert så og si fra topp til bunn av

sosialdemokratene. Dette er grunnlaget for DNAs posisjon blant arbeiderne — ikke først og fremst tillit til DNAs politikk. Arbeidsfolk var mot momsens, og er mot DNA/LO-toppenes forræderi i EEC-saka. Likevel oppfatter de LO og DNA som det eneste de har. Sjøl ikke LOs emissærer, som har brakt forbitrelse godt inn i EEC-tilhengernes rekker, og som har fått mye folk til i reint sinne å snakke om å melde seg ut av LO, har rokka grunnleggende ved denne tilliten.

DNA er monopolkapitalens viktigste sosiale og politiske støttespiller i Norge i kraft av sin posisjon i fagbevegelsen. Uten denne støtten vil monopoldiktaturet stå kraftig svekka. Derfor er fagbevegelsen den slagmarka vi må slå sosialdemokratiet på. Dersom vi ikke gjør det, vil deres stilling bli urokka.

Videre er fagforeningene i Norge den mest omfattende og viktigste formen for masseorganisasjon. Mao har pekt på at et folk som skal gjennomføre revolusjon trenger *tre våpen*: et parti, en enhetsfront av alle revolusjonære klasser og grupper, og en hær under partiets ledelse. Det første målet er vi i dag i ferd med å virkeliggjøre. Når det gjelder det andre, å bygge en enhetsfront, er det i Norge *umulig* å komme rundt fagforeningene. På samme måten som de i dag er stammen i fronten mot EEC, vil de i morgen være utgangspunktet for en enhetsfront mot monopolborgerskapet og imperialismen.

Ei sentral oppgave for kommunistene er ut fra dette å arbeide aktivt i fagforeningene for å hive ut sosialdemokratene og isolere dem, samle arbeiderklassen og reise den til kamp og sann forberede grunnlaget for en

brei enhetsfront.

Derfor lanserer vi parola GJØR FAGFORENINGA TIL EN KAMP-ORGANISASJON og vil i tida som kommer gå i spissen for å sette den ut i livet på arbeidsplassene.

STYRK PARTIETS INNFLYTELSE!

Samtidig må vi innad, for oss sjøl, stille parola STYRK PARTIETS INNFLYTELSE. Vi jobber ikke i fagforeningene først og fremst for å vinne posisjoner eller lede lønnskampen i dag. *I seg sjøl* er dette ikke viktig, men som middel til å nå vårt langsiktige mål – vinne arbeiderne for kommunismen og revolusjonen. Dersom dette ikke er vår viktigste rettesnor, vil vi fort forfalle til brødpolitikk og syndikalisme av kjent revisjonistisk merke.

BRYT MED DEN SOSIALDEMOKRATISKE POLITIKKEN

Hvordan skal vi så ta fatt? Det er sjølsagt nødvendig å få inn skikkelige folk. Men er det nok i seg sjøl? Vi har nok av eksempler på ærlige klassekjempere som gjennom fagforeningene er blitt kjøpt, sugd opp av byråkratiet eller infisert med reformisme og samarbeidsideologi.

Dette er i og for seg ikke rart. Den norske fagbevegelsen er dominert av det en i tråd med Lenin kan kalle en hær av politiske leiesoldater, som går i felten for monopolborgerlig sosialdemokratisk politikk og erobrer og besetter alle nøkkelposisjoner på alle plan i organisasjonen. Som enhver leiesoldathær har de innstifta et system av bestikkelser og privilegier, og sprer råtenskap og demoralisering rundt seg. Dette systemet er så vanlig at folk gjerne ikke ser noe galt i det. Men i kjølvannet på god mat og drikke, økonomiske bein og ledigang, følger det ei feig og kryptende

innstilling med å slikke handa som kommer med godbitene og redsel for å bli skjøvet ut av den varme kretsen rundt kjøttgrytene.

Hele dette systemet avler feighet, kapitulasjonsvilje, samarbeidspolitikk. Det fører til gruppesjåvinisme og illojalitet, og setter perspektivløshet i stedet for sosialisme. Kort sagt sosialdemokratisk politikk og tankegang – er det hele dette systemet er satt i verk for å fostre.

Derfor er det ikke rart at til og med tidligere ærlige og bra folk som kommer med på runddansen blir infisert.

Derfor er det ikke nok bare å få inn bra folk. Ei like viktig oppgave er å bryte med hele den råtne stilen som huserer i fagbevegelsen i dag.

Dette betyr:

- ut med alle former for bestikkelser og privilegier. Ingen skal tjene på verv, tillitsmenn i produksjonen en del av tida, og ellers heller ikke råtne på klubbkontoret, men være ute blant arbeidskameratene for å diskutere, hvertfall en god del av tida.

- brudd med samarbeidslinja på alle områder. Vi må la folka sjøl få erfare at kapitalistene samarbeider bare så lenge og i den grad de sjøl er tjent med det – fostre dem i klassekamp og ikke i classesamarbeid.

- ut med gruppesjåvinismen. Foreninga eller klubben må forankres i alle grupper av medlemmene, ikke enkelte privilegerte grupper, vi må gå foran i å bryte ned unødige organisatoriske skiller blant arbeiderne, verve uorganiserte.

- inn med demokrati over hele linja. Reelt demokrati i fatting av vedtak, informasjonsplikt og åpenhet overfor medlemmene, opprette grupper/avdelinger innafor større foreninger eller klubber der det ikke fins fra før, ny stil i klubbavisa, ta initiativ til

veggaviser der det er forsvarlig i forhold til bedriftsledelsen.

– Inn med sosialismen som fagbevegelsens kammål. Viktig oppgave å gjenreise solidariteten med de sosialistiske landa i fagbevegelsen. Her kan styret ta initiativ til diskusjonsmøter, oppretting av Albania-forening på plassen osv.

Hvem kan gjennomføre dette? Helt sikkert er at kommunistene ikke kan gjennomføre ei slik omdanning av foreninga alene. Dersom vi ikke klarer å bryte den inngrodd passiveringa av medlemmene og trekke dem aktivt med i arbeidet for å gjøre fagforeninga eller klubben til en kamporganisasjon, vil omdanninga bli en formell sak, uten at virkelige resultater er oppnådd.

HVORDAN SKAL VI GJØRE VÅRE ARBEIDSKAMERATER SJØL TIL ENTUSIASTISKE FORKJEMPERE FOR DENNE POLITIKKEN?

Her trenger vi mer erfaring enn vi har i dag. Skal bare ta opp et par feil vi ikke skal gjøre og et par problemer som må løses.

– Først er vi mot kuppmakeri, dvs. lure revolusjonære inn i styret bakveien. En framgang i fagforeninga som ikke er grunna på politisk kamp vil være lite verdt. Er det da sånn at vi må ha tillit blant flertallet av arbeiderne som revolusjonære før vi er villige til å ta verv? Ettersom det vil være å overlate arbeidskameratene til fortsatt sosialdemokratisk innflytelse en god stund til, ville det sjølsagt være ikke bare feil, men direkte uansvarlig. Men å gå inn i styrer uten noen som helst base på golvet, f. eks. i form av sterk stilling på ei eller flere avdelinger, er også betenkelig.

– Videre feilen å skille oss fra

folka ved å legge opp en sekterisk politikk. Når vi stiller parola »Gjør fagforeninga til en kamporganisasjon» trenger vi ikke legge til f. eks. »Full støtte til Arbeiderkomiteen», dersom det ikke er brei enighet på dette. Skal vi da renonsere på å føre fram vår sjølstendige linje og trekke ei klar linje mellom oss og opportunisten av alle slag? Sjølsagt skal vi fortsette med det, men vi skal ikke bli så påholdne på den politiske dyden at vi skiller oss fram medlemsmassen i samme slengen. Vi trenger ei »faglig» linje som forener oss med og ikke skiller oss fra flertallet av arbeiderne. Dette er kjennetegnet på om vi har en riktig fagforeningspolitikk eller ikke. Her må vi skille mellom paroler vi stiller på foreningas vegne og som vi stiller på egne vegne.

– Når vi stiller denne parola, trenger vi konkrete tilleggsparoler som er tatt ut fra forholda på den enkelte plassen. F. eks. kan dette være konkrete krav om skikkelig demokrati, konkrete krav om å få ut privilegier folk har sett seg forbanna på, krav om å få ut enkelte samarbeidstiltak overfor bedriften osv. Dette må løses gjennom undersøkelser og diskusjon med arbeidskamerater på hver enkelt plass.

– Vi må aktivisere og gjøre folka sjøl til forkjempere for denne linja. I dag er det dessverre ofte sånn at når det er om å rette på saker ved f. eks. arbeids- eller lønnsforholda på plassen, overlates det til oss. Folk kommer på fagforeningsmøter for å høre oss »ta» pampene. Dette kan vi ikke laste folka sjøl for – oppdratt til passivitet i årevis. Det er opp til oss å aktivisere dem. For at denne linja virkelig skal slå gjennom, er det nødvendig at folk sjøl stiller seg bak den i praksis. Dette kan vi ikke ta lett på.

Tom side